

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor resuscitat (II)

El que experimentaren sant Joan i els seus germans de comunitat, tant bon punt varen conèixer Jesucrist, la seva mort i la seva Resurrecció, fou una veritable sorpresa. No s'ho esperaven. Aquest és un dels motius pels quals la Primera Carta de Sant Joan diu que «en Jesucrist hem conegut l'amor» i que «aquest amor és veritablement nou».

Salvant les distàncies, ho podem entendre comparant-lo amb l'experiència de l'enamorament. En l'enamorament es dona la confluència, ben curiosa, de dos factors aparentment contraris. Per una banda, la recerca de l'amor, per altra la sorpresa, un cop trobat. En efecte, tothom tendeix a l'enamorament d'una manera natural. Alguns no en són conscients, perquè reprimeixen la tendència, o no volen fer-li cas. Altres l'han sublimada en favor d'una causa superior. Altres la segueixen i fins i tot busquen activament la possible persona a qui estimar. Tanmateix, els enamorats viuen l'encontre com un esdeveniment sorprenent, com allò que els ha sobrevingut a manera d'un fenomen inesperat, del que no s'és «responsable» i que els depassa per la seva magnitud. Penso en el primer enamorament d'un adolescent, la seva felicitat exclamant «és meravellós, m'estima de debò...!».

(Diguem entre parèntesi que si manqués aquest factor «sorpresa», és a dir, si fos només recerca i conquesta de l'altre, i la relació acabés en compromís de parella, aquesta, com a tal, tindria els dies comptats...)

De manera semblant sant Joan, tot el poble jueu, la humanitat sencera, tots nosaltres, hem buscat l'amor. Ho hem fet per mil camins i de mil maneres. En canvi, el trobament amb l'amor de Jesucrist ha estat una sorpresa sobtada i enlluernadora; en un cert sentit, també «trasbalsadora». Aquest és el fons d'aquella barreja de sensacions contradictòries que visqueren els deixebles en els encontres amb el Ressuscitat. Més endavant, un cop rebuda la llum de l'Esperit, ho entengueren una mica més, però no va desaparèixer la sensació d'esglai i astorament davant l'amor que «els havia vingut a sobre».

Aquesta sensació naixia de la desmesura de l'amor trobat. És clar que sabien moltes coses sobre l'amor. Però el que resultava aclaparant, era comprovar que el Déu poderós, el Déu de la glòria, ens estimés de la manera que ho havia fet, és a dir, davallant, fins endinsar-se en la tenebra més fosca de la nostra mort.

—L'amor que ressuscita amb Jesucrist és tan sorprenent com el regal més valuós que mai podríem somniar.

—Però no ens atansaria el cor, relliscaria com l'aigua sobre la roca, si en el fons no l'haguéssim desitjat i cercat.

—És que en el fons estem fets per a l'infinit, per a l'amor sense límits. I els que som limitats mai podem gaudir d'ell, si no és perquè se'ns ha regalat.

Déu faci que puguem romandre en la sorpresa de l'inici. Perquè no hi ha pitjor malaltia per a l'amor que entrar en el costum i la rutina, com avesar-se al que, de si, és meravellós. Ho renovem cada Pasqua: no som altra cosa que petitesa estimada per l'amor més gran, pobresa regalada per la riquesa sense límits.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Assemblea plenària dels bisbes

► Del 20 al 24 del passat mes d'abril, la Conferència Episcopal Espanyola va celebrar l'assemblea plenària en la qual es va fer el nomenament de diversos càrrecs. Mons. Juan del Río entrà com a membre el Comitè executiu. Mons. Javier Martínez, arquebisbe de Granada, fou nomenat president de la Comissió Episcopal de la Doctrina de la Fe. I Mons. Joan Piris Frígola, bisbe de Lleida, fou nomenat president de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social, càrrec que deixà lliure Mons. Juan del Río per haver entrat a formar part del Comitè executiu. Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, entrà a formar part com a membre a les comissions episcopals de Pastoral i de Mitjans de Comunicació Social.

GLOSSA

Ara ens afecta a tots

Els mitjans de comunicació ens aporten dades sobre la crisi econòmica. Les referides a l'atur esborronen, i més si es pensa en les persones implicades, en les famílies afectades per les estadístiques i les seves conseqüències. No ens pensàvem que arribaríem a la realitat actual ni a la que comença a dibuixar-se a curt termini, que ens pogués afectar a nosaltres mateixos i als qui tenim ben a prop. Els cristians, sigui quin sigui el nivell en què ens afecti, hem de reflexionar a la llum de l'Evangelí i ens hem d'impliar en la recerca de respostes.

Encetem la reflexió amb la reducció del consum que s'imposa, que ha de ser ocasió per descobrir o redescobrir la bondat i la joia de l'austeritat; per valorar el necessari per viure amb dignitat; per no posar el cor en les coses materials, en el tenir i posseir més i més; per treballar aquelles actituds que ens humanitzen, que ens fan més persones. Quan s'incrementa l'individualisme i em preocupo només per mi i pels meus han de créixer els moments comunitaris, la xarxa, la preocupació pel bé comú i la implicació personal generosa i decidida en el teixit social. Davant la falta de confiança en les persones i en les institucions que es respira, hem de difondre i practicar l'altruisme de l'esperança: l'altre pot canviar, les comunitats humanes

poden redreçar el seu rumb; la tendresa de Déu que, amagada, aparentment somorta o explicitada, és en el cor de totes les persones pot variar actuacions, sense oblidar el nostre esforç, la nostra capacitat i oportunitats de participació en els capteniments comunitaris. Ara que es detecten més casos de marginalitat i pobresa, és l'hora de la solidaritat, de la compassió: compartir el dolor dels altres i donar una resposta que pot passar pel meu temps o per la meua butxaca. La fallida d'entitats bancàries i d'empreses ens hauria de fer revisar i donar relleu als principis ètics que no es poden arraconar ni transgredir, que no passen de moda ni perden actualitat. L'increment de l'atur fa necessàries més oportunitats de formació per re-situar-se, adaptant-se a noves necessitats, per descobrir nous horitzons.

Cadascú pot continuar la reflexió, observar la Paraula de Déu, respectar límits i limitacions, donar resposta de germà, de persona justa, que «venera el Senyor i estima de cor els seus preceptes» perquè «reparteix el que té, ho dona als pobres, la seva bondat dura per sempre, pot alçar el front amb dignitat», i així «viu sense por de males noves, se sent ferm confiant en el Senyor» (Sl 112 [111]).

Enric Puig Jofra, SJ

Un nuevo libro del Dr. Paulino Castells

► Los lectores de estas páginas conocen muy bien al Dr. Paulino Castells, del que hemos publicado numerosas colaboraciones. Ahora damos noticia de su más reciente libro: *Los padres no se divorcian de sus hijos. Claves para seguir con ellos tras la separación*, Ed. Aguilar (204 páginas). «Paulino Castells —escribe Luis Rojas Marcos en el prólogo— nos da soluciones prácticas para que los padres sigan junto a sus hijos en esos momentos delicados de disolución de la pareja para poder seguir ejerciendo como padres y madres responsables».

DIUMENGE VI DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,25-26.34-35.44-48)

Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el féu aixecar dient-li: «Posa't dret, que jo sóc home, igual que tu». Llavors Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui». Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grans deses de Déu. Llavors Pere digué: «¿Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?» Tot seguit manà que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

▶ Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 4,7-10)

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor.

Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 15,9-17)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres els qui m'heu escollit. Sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us mando: que us estimeu els uns als altres».

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Ac 10,25-26.34-35.44-48)

Cuando iba a entrar Pedro, salió Cornelio a su encuentro y se echó a sus pies a modo de homenaje, pero Pedro lo alzó, diciendo: «Levántate, que soy un hombre como tú.» Pedro tomó la palabra y dijo: «Está claro que Dios no hace distinciones; acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea.» Todavía estaba hablando Pedro, cuando cayó el Espíritu Santo sobre todos los que escuchaban sus palabras. Al oírlos hablar en lenguas extrañas y proclamar la grandeza de Dios, los creyentes circuncisos, que habían venido con Pedro, se sorprendieron de que el don del Espíritu Santo se derramara también sobre los gentiles. Pedro añadió: «¿Se puede negar el agua del bautismo a los que han recibido el Espíritu Santo igual que nosotros?» Y mandó bautizarlos en el nombre de Jesucristo. Le rogaron que se quedara unos días con ellos.

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas; / su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su victoria, / revela a las naciones su justicia: / se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la victoria de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 4,7-10)

Queridos hermanos, amémonos unos a otros, ya que el amor es de Dios, y todo el que ama ha nacido de Dios y conoce a Dios. Quien no ama no ha conocido a Dios, porque Dios es amor. En esto

se manifestó el amor que Dios nos tiene: en que Dios envió al mundo a su Hijo único, para que vivamos por medio de él. En esto consiste el amor: no en que nosotros hayamos amado a Dios, sino en que él nos amó y nos envió a su Hijo como víctima de propiciación por nuestros pecados.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 15,9-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Como el Padre me ha amado, así os he amado yo; permaneced en mi amor. Si guardáis mis mandamientos, permaneceréis en mi amor; lo mismo que yo he guardado los mandamientos de mi Padre y permanezco en su amor. Os he hablado de esto para que mi alegría esté en vosotros, y vuestra alegría llegue a plenitud. Éste es mi mandamiento: que os améis unos a otros como yo os he amado. Nadie tiene amor más grande que el que da la vida por sus amigos. Vosotros sois mis amigos, si hacéis lo que yo os mando. Ya no os llamo siervos, porque el siervo no sabe lo que hace su señor: a vosotros os llamo amigos, porque todo lo que he oído a mi Padre os lo he dado a conocer. No sois vosotros los que me habéis elegido, soy yo quien os he elegido y os he destinado para que vayáis y deis fruto, y vuestro fruto dure. De modo que lo que pidáis al Padre en mi nombre os lo dé. Esto os mando: que os améis unos a otros.»

L'apòstol Pau. Pintura de Pompeo Marino Molmenti (1860, detall)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ac 16,11-15 / Sl 149 / Jn 15,26-16,4a □ **dimarts**: Ac 16,22-34 / Sl 137 / Jn 16,5-11 □ **dimecres**: Ac 17,15-22-18,1 / Sl 148 / Jn 16,12-15 □ **dijous**: Ac 18,1-8 / Sl 97 / Jn 16,16-20 □ **divendres**: Ac 18,9-18 / Sl 46 / Jn 16,20-23a □ **dissabte**: Ac 18,23-28 / Sl 46 / Jn 16,20-23a □ **diu-menge** vinent, l'Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.): Ac 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23 (o bé Ef 4,1-13) / Mc 16,15-20.

COMENTARI

Accés al Crist ressuscitat. La clau de la caritat

Totes les claus d'accés al Crist ressuscitat —la comunitat cristiana, la Sagrada Escripura, el servei i la contemplació— convergeixen en la clau que les aglutina totes: la clau de la caritat.

Encara que no estigui de moda, cal usar la paraula *caritat*, perquè quan utilitzem el terme *amor* és correcte, però està carregat d'ambigüitats, puix que té interpretacions tan diverses que desdibuixen el seu significat evangèlic.

El mot *caritat* de vegades es confon amb *una almoïna material*, però el seu significat precís equival a *estimar com Déu ens ha estimat*. Això

vol dir que solament podem viure la caritat envers els altres quan abans ens hem adonat que no fem res més que compartir allò que Déu ens ha regalat abans gratuïtament a nosaltres.

Les lectures d'avui ens ho manifesten amb termes tan senzills i entenedors com aquests: «Déu és amor. Estimeu-vos els uns als altres, com jo us he estimat. Us he dit amics. Sóc jo qui us he escollit...» Davant d'aquesta declaració d'amor de Déu a la humanitat, no hi ha altra resposta que la confiança, la joia i la pau. Com a fruit d'aquesta transformació interior, gràcies a

la Caritat de Déu, també nosaltres podem intentar construir la nostra vida sobre el fonament de la caritat. A més a més, la primera carta de Joan afirma, com aquell que no diu res, que: «Sabem que hem passat de la mort a la vida. Ho sabem perquè estimem els germans». La caritat és la clau que obre, ja en aquesta vida, la porta a la intuïció de la resurrecció.

Aquest tresor pertany a tothom, perquè *Déu no fa distinció de persones*. El Crist ressuscitat, doncs, és el gran patrimoni de la humanitat...

CENT ANYS DE LA SETMANA TRÀGICA

El ressò eclesial dels fets

Fou a finals de l'any 1909 que ja començaren d'aparèixer els primers estudis de conjunt sobre les causes i els fets produïts durant l'anomenada *Revolució de juliol*, més coneguda com *La Setmana Tràgica*. A tall d'exemple esmentem les monografies de Modesto H. Villaescusa, August Riera i el P. Ignasi Casanovas.

En els escrits i comentaris que llavors es publicaven sobre tan luctuosos fets, es lamentà molt la destrucció d'esglésies i convents com ara el petit santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda, custodiat pels framenors caputxins des de l'any 1884, situat al carrer de Sant Pere Més Baix.

També es lamentà la destrucció del nou edifici conventual de les clarisses-caputxines que, recentment, havien inaugurat en l'indret conegut com a *Camp del Galvany*, al costat de la Travessera de Gràcia, aleshores encara dins del terme de Sant Gervasi de Cas-

soles, a prop de la casa de l'escriptor i poeta Joan Maragall.

A la ciutat de Barcelona foren malmesos molts convents i monestirs i, àdhuc, parròquies com la de Santa Madrona (Poble Sec), Sant Joan d'Horta, Santa Maria del Taulat (Poblenou), la parròquia de Sant Martí del Clot, la parròquia de Sant Andreu del Palomar, entre molts altres edificis i cases religioses, car a la ciutat de Barcelona dotze parròquies foren destruïdes i més de quaranta edificis religiosos de la ciutat sofriren incendi. Altres edificis foren saquejats vandàlicament.

Un cop normalitzada la vida social a la ciutat de Barcelona, Mn. Josep Palmarola, governador eclesiàstic, mitjançant una carta circular datada el 21 d'agost de 1909, invità a la pregària i disposà la celebració de funcions de desgreuge en els centres de culte del bisbat.

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins de Catalunya

EL HIMNO AL AMOR

«Lo más grande es el amor»

«**E**n una palabra: quedan la fe, la esperanza, el amor: estas tres. La más grande es el amor» (1Co 13,13). Lo decisivo para mí es que el amor es para Pablo lo más grande, que, a la

postre, lleva a cumplimiento también la fe y la esperanza.

Ahora, en este tiempo, las tres virtudes están unidas: fe, esperanza y amor. En la muerte, las tres serán una en el amor, que nos une para siempre con Dios, el fundamento originario de todo amor, que es por esencia amor. Entonces todo será amor y nosotros seremos en el amor.

He tratado de esclarecer y traducir a nuestra vida las afirmaciones más importantes de este maravilloso himno. No obstante, en toda interpretación hemos de reconocer siempre que el texto sigue resultándonos extraño. El texto guarda su misterio para sí. No se deja desvelar por completo.

Pero precisamente el misterio de estas palabras nos anima a seguir reflexionando una y otra vez sobre ellas y a sumergirnos en sus profundidades. Nunca se termina de meditar este pasaje. En definitiva, es Dios mismo quien nos habla en las palabras que Pablo escribió a la comunidad de Corinto.

El apóstol redactó estos versículos en diálogo con la filosofía griega y la teología judía; pero, al mismo tiempo, el texto es fruto de su propia experiencia del amor de Dios. Y pretenden que las meditemos una y otra vez y las interpretemos teniendo en cuenta nuestras experiencias concretas con el amor. Entonces, estas palabras nos abren al amor que nos sale al encuentro en la vida. Y las experiencias de amor que tenemos nos revelan el sentido de las palabras.

Anselm Grün

(El Himno al amor de San Pablo, Editorial Sal Terrae, Santander 2008)

Evitar tristezas y vivir la alegría

El doctor de la Iglesia, el gran místico, literato y maestro espiritual, mundialmente reconocido, san Juan de la Cruz nos enseña:

«No os dejéis dominar en seguida por la tristeza a causa de sucesos desagradables de este mundo, porque vosotros desconocéis el bien que producen y por qué secretos designios de Dios los ha dispuesto para gloria eterna de los escogidos».

Añadía: «En las desgracias —por muy desagradables que sean— debemos más bien alegrarnos que entristecernos.»

Y afirmaba: «No, no es voluntad de Dios que el alma se agite, se aflija, esté triste, abatida por cosas de aquí abajo, del mundo, de la vida...»

«Pero cuando de hecho, el alma se entristece, se aflige —en medio de las tribulaciones—, la causa está únicamente en la debilidad de su virtud, en carecer de fuerzas suficientes para afrontarlas... Porque el alma perfecta —la persona virtuosa— se alegra de lo que al alma imperfecta —sin virtudes— le entristece, le abate...»

¿Por qué progresamos materialmente, pero no lo hacemos interiormente, en nuestra vida espiritual, y dejamos de adquirir las virtudes cristianas claves, que tanto nos ayudarían a vivir sin tristezas y con más alegría?

J. M. Alimbau

SANTORAL

17. ✠ Diumenge VI de Pasqua. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.

18. Dilluns. Sant Joan I, papa (523-526) i mr. sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel., fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilbert, rel. mercedari, de Reus.

19. Dimarts. Beat Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.

20. Dimecres. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters; sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. Dijous. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

22. Divendres. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càscia, rel. agustina; santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia, vg. i mr. africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

23. Dissabte. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.

ENTREVISTA

• SERGI ÒLIBA

25 anys creixent

Ara fa 25 anys de la creació d'un moviment cristià de gent gran, sorgit del congrés de la *Vida Montante* celebrat a Toulouse el 1983, que Joan Viñas va establir a Catalunya amb el nom de Vida Creixent. Avui, el moviment (www.vidacreixent.org / 934 122 120) és present a totes les diòcesis catalanes i a les Illes. Sergi Òliba, president diocesà de Barcelona, afirma que aquests 25 anys «són el resultat de la feina feta per totes les persones que han dedicat una part important del seu temps, amb coratge i estimació, a treballar per una Església més propera i acollidora, a través del nostre moviment». Aquesta setmana s'han celebrat els actes del 25è aniversari, amb una conferència de Joan Rigol sobre «Laics en el món d'ara» i una eucaristia presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach a la basílica de Santa Maria del Mar.

Com viu la fe un membre de Vida Creixent?

Els membres de Vida Creixent ens volem fer presents en l'amistat, l'espiritualitat i l'apostolat. L'amistat, que esdevé testimoniatge en grup al mateix temps que uneix les persones i els dona força, afrontant la pròpia realitat i encoratjant-se mútuament. L'espiritualitat, sentir la joia d'estimar i sentir-nos estimats per Jesús, oberts al món i als problemes dels homes i dones d'avui. L'apostolat, per ser cooperadors de la missió de treballar pel Regne i donar a conèixer la riquesa de l'Evangelí, mitjançant la paraula i el testimoni de la nostra vida, intervenint en els afers d'aquest món.

Vista la situació actual de la societat, com veu el futur?

La nostra societat es transforma ràpidament i sense pauses en molts àmbits. El futur serà el resultat del treball, la voluntat i el compromís dels integrants dels nostres grups per fer arribar a tothom la Bona Nova de l'Evangelí. Com diu Jesús, el Regne de Déu és a prop.

Quina actitud ha de tenir el membre de Vida Creixent?

Els components del moviment han de tenir clar que han de ser actius i aprofundir en la pròpia formació cristiana. Conèixer la seva història, la seva espiritualitat i la seva metodologia; seguir-la, fer amistat i integrar-se en la vida del grup. Per tant, un grup de Vida Creixent es pot definir com una petita comunitat cristiana de gent gran que es reuneix per compartir una amistat fraterna per tal d'aprofundir i viure el seu compromís com a laics cristians.

Òscar Bardají i Martí

AGENDA

CRÒNICA

Pelegrinatge del Seminari Conciliar de Barcelona a Ars. En un ambient de pregària i celebració pasqual, els seminaristes i l'equip del seminari van pelegrinar del 14 al 16 d'abril a Ars (França) amb motiu de la celebració del Jubileu pels 150 anys de la mort de sant Joan Maria Baptista Vianney, patró del clero universal. Entre els actes viscuts intensament destaquem les eucaristies davant l'urna del sant pastor.

L'Associació Catòlica de Pares de Família (ACPF) festeja el seu cinquantenari. El 19 d'abril passat es van iniciar, amb una eucaristia presidida pel bisbe Agustí a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir, els actes commemoratius de la fundació d'aquesta associació de Sant Vicenç dels Horts, titular del Col·legi Sant Vicenç. En la seva homília, el bisbe Agustí va afirmar que l'obra desplegada per l'ACPF en aquest temps «és prova d'una fe fecunda».

Vetlla Pasqual de la JARC. Van celebrar-la un grup de joves de la JARC i de matrimonis joves amb els seus fills

ESGLÉSIA DIOCESANA

Festa de la Mare de Déu de l'Alegria. Dissabte de Pasqua, 18 d'abril, els Centres d'Esplai del MCEC del nostre bisbat van celebrar aquesta diada de festa. Més de 300 infants, joves, monitors, famílies i consiliaris, van aplegar-se a Montserrat per a donar gràcies a la Mare de Déu i per pregar pels esplais, en una jornada festiva i celebrativa.

a la parròquia de Sant Llorenç de Sant Llorenç d'Hortons. Prèviament es va compartir un treball a partir de la campanya de la JARC «De competir a compartir», que va permetre descobrir en les lectures de la vetlla com la Pasqua ens convida a un canvi en la nostra vida. Els més petits van gaudir pintant i decorant ous de pasqua.

150è aniversari del Col·legi Mare del Diví Pastor. El passat 25 d'abril va tenir lloc la cloenda de l'any de celebració, amb l'eucaristia presidida pel bisbe Agustí a la Parròquia de Sta. Maria de Capellades. A continuació, al pati de l'escola, a més dels

parlaments de les autoritats, es va descobrir i beneir una placa commemorativa.

1 de maig, dia de la GOAC. La Germanor Obrera d'Acció Catòlica, amb militants de Sant Boi de Llobregat i de Barcelona, va celebrar el Dia de la GOAC el passat 1 de maig. Es van aplegar més de 150 persones a la parròquia de St. Paulí de Nola (Bessòs), en un dinar comunitari i en una sessió de reflexió al voltant del lema «Treballar i consumir, això és Vida?».

AGENDA

L'Aplec de l'Esperit 2010 a Terrassa escalfa motors. 31 de maig, 12 h. Trobada de responsables de movi-

ments i grups de joves de Catalunya, organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Joventut. En primer lloc es visitaran els llocs on se celebrarà l'Aplec. A les 14 h dinar a la Fundació Busquets i a les 15.30 h començarà l'acte institucional a la Sala Capítular de la Catedral del Sant Esperit, que obrirà el bisbe Francesc Pardo, encarregat de joventut de la CET i el clourà el bisbe de Terrassa, Josep Àngel Saiz. Es presentarà també el cartell de l'Aplec i el material previ.

Diada del 125è aniversari del col·legi El Carme de Sant Sadurn d'Anoia. 24 de maig, 10 h. Missa a l'església parroquial, animada amb els cants de la Coral Sant Sadurní. A continuació, cercavila amb els Falcons del País del Cava, gegants de Sant Sadurní, Fil·loxeres... La festa continuarà a l'escola de les carmelites vedrunes, amb una exposició de fotografies al gimnàs, ballada de sardanes i aperitiu als patis, per acabar amb el dinar.

150è anys de l'escola Providència. 23 de maig, 12 h. L'escola que les Clarisses de la Divina Providència tenen a Vilanova i la Geltrú està celebrant durant tot l'any aquest aniversari, amb una referència continuada en les diverses activitats escolars del curs. La diada central serà el proper dissabte, amb una eucaristia presidida pel bisbe Agustí i un dinar al pati de l'escola amb tota la comunitat educativa i religiosa, en una jornada de convivència amb pares, mares, alumnes, exalumnes, i comunitat religiosa.

ESPIRITUALITAT

Temps per a Déu. 29 juny - 4 juliol. Exercicis espirituals per a preveres, conduïts pel pare Andreu Marquès, monjo, a la Casa d'espiritualitat del Miracle. Informació i inscripcions: casespi@santuarielmiracle.com, telèfon 973 480 002, www.santuarielmiracle.com.

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (II)

Lo que experimentaron san Juan y sus hermanos de comunidad, en cuanto conocieron a Jesucristo, su muerte y su resurrección, fue una verdadera sorpresa. No se lo esperaban. Éste es uno de los motivos por los que la Primera Carta de San Juan dice que «en Jesucristo hemos conocido el amor» y que «este amor es verdaderamente nuevo».

Salvando las distancias, lo podemos entender comparándolo con la experiencia del enamoramiento. En el enamoramiento se da la confluencia, muy curiosa, de dos factores aparentemente contrarios. Por una parte, la búsqueda del amor, por otra la sorpresa, una vez encontrado. En efecto, todo el mundo tiende al enamoramiento de una manera natural. Algunos no son conscientes de ello, porque reprimen la tendencia, o no quieren hacerle caso. Otros la han sublimado en favor de una causa superior. Otros la siguen, e incluso buscan activamente la posible persona a quien amar. Sin embargo, los enamorados viven el encuentro como un acontecimiento sorprendente, como aquello que les ha sobrevenido a manera de un fenómeno inesperado, algo de lo que no se es «responsable» y que les sobrepasa por su magnitud. Pienso en el

primer enamoramiento de un adolescente, su felicidad exclamando «¡es maravilloso, me ama de verdad...!».

(Digamos entre paréntesis que si faltara este factor «sorpresa», o sea, si fuese sólo búsqueda y conquista del otro, y la relación acabase en compromiso de pareja, ésta, como tal, tendría los días contados...)

De manera parecida san Juan, todo el pueblo judío, la humanidad entera, todos nosotros, hemos buscado el amor. Lo hemos hecho por mil caminos y de mil maneras. En cambio, el encuentro con el amor de Jesucristo ha sido una sorpresa súbita y deslumbradora; en cierto sentido, también «desestabilizadora». Éste es el fondo de aquella mezcla de sensaciones contradictorias que vivieron los discípulos en los encuentros con el Resucitado. Más adelante, una vez recibida la luz del Espíritu, lo entendieron un poco más, pero no desapareció la sensación de sorpresa y asombro ante el amor que «les había sobrevenido».

Esta sensación nacía de la desmesura del amor encontrado. Está claro que sabían muchas cosas sobre el amor. Pero lo que resultaba abrumador, era comprobar que el Dios poderoso, el Dios de la

gloria, nos amase de la manera que lo había hecho, o sea, rebajándose, hasta adentrarse en la tiniebla más oscura de nuestra muerte.

—El amor que resucita con Jesucristo es tan sorprendente como el regalo más valioso que nunca podríamos soñar.

—Pero no nos alcanzaría el corazón, resbalaría como el agua sobre la roca, si en el fondo no lo hubiésemos deseado y buscado.

—Es que en el fondo estamos hechos para el infinito, para el amor sin límites. Y los que somos limitados nunca podremos gozar de él, si no es porque se nos ha regalado.

Dios permita que podamos permanecer en la sorpresa del inicio. Porque no hay peor enfermedad para el amor que entrar en la costumbre y la rutina, como habituarse a lo que, de sí, es maravilloso. Lo renovamos cada Pascua: no somos otra cosa que pequeñez querida por el amor más grande, pobreza regalada por la riqueza sin límites.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat